

Arrest

nr. 102 888 van 15 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juni 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, dient op 26 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 december 2009 dient verzoekster een actualisatie in van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 v 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2001 te verblijven (dit verblijf tracht zij te bewijzen door getuigenverklaringen, omnipassen, overschrijvingen, huurcontracten voor te leggen). Echter betrokkene heeft tot 26.11.2007 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming art. 8.

Ook de bewering dat zij alhier een relatie zou hebben met ene zekere heer G.Z. van Nederlandse nationaliteit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bewering dat betrokkene reeds in het verleden tewerkgesteld zou zijn vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

De bewering dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen in het land van herkomst kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 40 jaar in Oekraïne en haar verblijf in

België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat al haar sociale en economische belangen alhier in België zouden zijn gevestigd, dat zij sociaal verankerd zou zijn, dat zij werkbereid zou zijn dat zij een werkbelofte kan voorleggen, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, dat zij tal van contacten zou hebben met mensen met een legaal verblijf en dat zij goed aangeschreven zou staan bij deze mensen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

. (...)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 10 augustus 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was maandag 20 augustus 2012.

Er werd geen nota maar wel een administratief dossier ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag 9bis VW van verzoekster onontvankelijk is.

- Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder ‘feiten’ uiteengezet, gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter het Kabinet De Block stelt in de bestreden beslissing dat de instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie zoals onder tweede onderdeel uiteengezet. Verzoekster verwijst ook naar de vergadering van 23 maart 2012 met de OVB en de Staatsecretaris waar het volgende wordt gezegd, email OVB 12 juni 2012: “1.2 Houding van de Dienst voor Vreemdelingenzaken na arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011: De heer R. stelt de rechtspraak van de Raad van State toe te passen. Er wordt in de beslissingen niet meer verwezen naar de instructies. Als een positieve beslissing wordt genomen, wordt dan gewoon verwezen naar de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris in plaats van naar de instructies. Volgens de heer R. zouden de criteria evenwel nog steeds worden toegepast.” Dit betekent voor verzoekster de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór haar wel.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster is geschaad in haar vertrouwen in de administratie. Verzoekster vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die zij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoekster heeft bij schrijven van 29 maart 2011 haar aanvraag voor regularisatie gebaseerd artikel 9bis VW meer bepaald op de instructies van 19 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de DVZ tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als grond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr. 1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Deze instructies werden niet herroepen door de Staatssecretaris. Zie ook onder eerste onderdeel.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekster aangehaalde elementen in haar aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in een eerste onderdeel aan dat ten onrechte de instructies van 19 juli 2009 niet werden toegepast in haar geval en dat daardoor het vertrouwensbeginsel is geschonden. In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing geen motief bevat met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de instructies: er wordt niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat de door verzoekster ingeroepen elementen niet worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructies van 19 juli 2009. Verzoekster meent dat op deze elementen niet werd geantwoord.

3.2.3. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr.

198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster is er voornamelijk op gericht een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruime toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen. Uit hetgeen hierboven is gesteld, blijkt dat de instructie is vernietigd bij arrest van de Raad van State. Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (*P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33*), zodat verzoekster er *in casu* niet met goed gevolg de schending van kan inroepen.

Waar verzoekster aanvoert dat voor haar de instructies niet meer worden toegepast en voor velen vóór haar wel en zij hiermee een schending van het gelijkheidsbeginsel zou aanvoeren, dient erop gewezen te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, wat zij *in casu* nalaat te doen, zodat zij niet aantoont dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werd behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, andere vreemdelingen vóór haar wel werden geregulariseerd op basis van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105 380).

3.2.4. Waar verzoekster aanvoert dat niet op alle door haar ingeroepen argumenten werd geantwoord, wordt het volgende opgemerkt. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag van 19 maart 2011 volgende elementen heeft aangehaald:

- verzoekster verwijst naar de criteria van de vernietigde instructie: verblijf van meer dan vijf jaar en duurzame lokale verankering;
- zij stelt dat gelet op de instructie, de uitzonderlijke omstandigheden worden vermoed;
- al haar sociale en economische belangen zijn gevestigd in België, een gedwongen terugkeer zou schade toebrengen aan haar gezinsleven;
- er zijn humanitaire redenen en sociale bindingen aanwezig, er is sprake van sociale verankering;
- ze is werkbereid en heeft in het verleden al gewerkt, ze beschikt over een werkbelofte;
- zij is de Nederlandse taal machtig en volgt lessen Nederlands;
- ze diende reeds aanvragen regularisatie in op 26 november 2007 en 19 maart 2008;
- ze bewijst haar verblijf aan de hand van objectieve getuigenverklaringen, omnipassen, overschrijvingen huur, aanvraag regularisatie van 2007, huurcontract, schoolattesten,...
- ze heeft tal van contacten met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België, bij wie zij goed aangeschreven staat;
- zij pleegde geen inbreuken tegen de openbare orde;
- de artikelen 3 en 8 van het EVRM dienen te primeren;
- verzoekster heeft in het land van herkomst niemand om op terug te vallen;

- sedert één jaar heeft verzoekster een vaste relatie met een man van Nederlandse nationaliteit, zij wensen een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten;
- er is alleszins sprake van buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven in punt 1. van dit arrest.

Zoals reeds werd verduidelijkt in de bespreking van het eerste onderdeel, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571) en dat de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn.

Verder wordt in de motieven van de bestreden beslissing melding gemaakt van het langdurig verblijf van verzoekster in België, de getuigenverklaringen, omnipassen, overschrijvingen en huurcontracten maar wordt opgemerkt dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen omdat zij tot 26 november 2007 geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen en zij dus zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Inzake het aangevoerde artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoekster nalaat een begin van bewijs te geven en inzake het ingeroepen artikel 8 van het EVRM wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- en privéleven en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Dat verzoekster een relatie zou hebben met een Nederlandse man kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om haar aanvraag in het buitenland in te dienen, slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

Betreffende verzoeksters tewerkstelling wordt gesteld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt omdat zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om in België betaalde arbeid te verrichten. Dat ze niemand meer zou hebben om op terug te vallen in het land van herkomst kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat ze niemand meer zou hebben in het land waar zij ruim veertig jaar verbleef. Haar integratie in België en de hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Dat verzoekster nooit een inbreuk begin tegen de openbare orde, wordt beantwoord met het argument dat dit van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht.

Inzake de overige elementen met betrekking tot haar integratie wordt erop gewezen dat deze betrekking hebben op de gegrondheid van haar aanvraag en dat deze gegrondheid niet aan de orde is in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag.

Uit deze elementen blijkt dat in de bestreden beslissing geantwoord wordt op alle door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde argumenten. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET